

ไร่ปลั่ง* : เรื่องสั้นฝรั่งเศส

กรรณิกา จรรย์แสง

คนเรารู้สึกอ่อนไหวกับความทุกข์
ของคนอื่นไม่มากนักน้อย ไซ้ไหมครับ เรอ-
โนต์ เพื่อนของผม เป็นอย่างที่ว่านี้ตลอด
เวลา และเป็นมากมายเสียด้วย นั่นคือ
เหตุผลที่ผมชอบเขา แม้ว่าบ่อยครั้งที่เดียว
ที่ผมไม่เข้าใจเขาเอาเสียเลย

ผมรู้จักเขามานานจนรู้สึกออกจะยากที่จะ
นึกภาพชีวิตของผมส่วนหนึ่งโดยปราศจากเขา
โดยไม่มีเขาอยู่ร่วมด้วย อย่างไรก็ตาม ผม
ยังจำได้ ครั้งแรกที่พบเขาในชั้นเรียนของคุณ
พ่อโกลปาร์ เขาเป็นเด็กหนุ่มรูปร่างผอมสูง
ทำทางคิดจะตื่นๆ แต่ดูเอาการเอางาน เขา
บอกชื่อสกุล ซึ่งผมเข้าใจว่าเป็นเรมูลาค ครู
เองก็คงได้ยินแบบเดียวกัน จึงบอกให้เขาพูด
ซ้ำอีกที่ผมก็ยังได้ยินว่า “เรมูลาค” อยู่ดี และ

ผมเรียกชื่ออย่างซัดถ้อยซัดคำในตอนแรกๆ
ที่จริงแล้ว เขาชื่ออูเลียต-เรอโนต์ อูเลียต เขา
กลัวเสียงบางพยางค์ไปเสีย

เขานั่งข้างหลังผมสองหรือสามแถว จึง
เห็นภาพที่เจ้าเพื่อนคนที่นั่งข้างหน้า เขาจับ
คอปกเสื้อนอกผมเล่น และจับตัวผมเขย่า
เหมือนกับที่เขาเขย่าต้นพรุณกัน ส่วนผมก็
สลัดหยดหมึกพรังพรูเหมือนกับเวลาถูกพรุณ
หล่นจากต้นกระเด็นไปเปื้อนสมุดของเจ้าเพื่อน
สองคนที่นั่งข้างๆ ตามมาด้วยเสียงโกลาหล
ซึ่งผมถูกทักท้วงว่า เป็นคนก่อเรื่อง นาฬิกาต่อมา
ผมก็ถูกส่งออกไปนอกห้อง ไปยืนแถวอยู่
ตรงทางเดิน คอยฟังเสียงฝีเท้าซึ่งต้องเสียง
หายเอาว่า เป็นของอาจารย์ใหญ่หรือเปล่า ผม
รู้สึกเดือดดาลอย่างแรงต่อความอยุติธรรมที่

* จากเรื่อง “L'Impuissance” ของ Vercors (Jean Bruller) เขาเขียนเรื่องสั้นเรื่องนี้ในช่วงที่ประ-
เทศฝรั่งเศสถูกเยอรมันครอบครอง เขาตั้งคำถามกับพวกปัญญาชนที่ไม่เคลื่อนไหวตอบโต้การรุกราน

ได้รับ

หลังจากนั้น ประตูลงเรียนเปิดออกอีกครั้ง และผมเห็นเรมูตักเขาออกมา เดินยิ้มตรงมาหาผม เป็นรอยยิ้มที่ออกจะประหลาด มันบูดๆ เบี้ยวๆ กึ่งเยาะๆ ปนความรู้สึกขุ่นมัวกึ่งมีชัย เขาบอกว่า

— ฉันถูกไล่ออกนอกห้อง

— เรอด้วย! จงใจหรือเปล่า

— ใช่ เขาตอบ ฉันคงเล่นหักหลังเพื่อนฝูงแบบนั้นไม่ได้ แล้วก็จะปล่อยให้พวกนั้นทำอย่างที่ทำกับเธอไม่ได้มากไปเสียกว่า นี่ไง ฉันถึงถูกโยนออกมานอกห้อง

ผมลืมไปแล้วว่าเขาทำอย่างไร (คิดว่าเขาเป็นแต่เพียงผิวปากเบาๆ เท่านั้น) แต่ผมไม่เคยลืมว่า มิตรภาพระหว่างเราทั้งสองเริ่มขึ้นตั้งแต่วันนั้น ไม่ใช่เพราะเขาทำอย่างนั้นเพื่อผม (เขาไม่รู้จักผมหรือ) แต่มันเป็นเพราะบุคลิกของเขาที่ทำให้เขาเอาจากท่าทาง ผมตระหนักดีถึงบุคลิกที่หนักแน่นมั่นคงตั้งแต่เขาก้าวเข้ามาในโรงเรียน ท่าที่องอาจกล้าหาญ ซึ่งถูกบันทึกเอาไว้ว่าเป็น “พวกหัวแข็ง” มาตลอด อันที่จริง เขาก็เป็นอย่างที่เขาแสดงออกในวันนั้นตลอดชีวิต คือพร้อมเสมอที่จะรับน้ำหนักใดๆ ไว้บนบ่า พร้อมเสมอที่จะชดใช้หนี้บาปให้กับโลกทั้งโลก

ก็ลองนึกภาพดูว่า ตลอดสี่ปีที่ฝรั่งเศส ถอยหลังกลับไปสู่สภาพป่าช้าโบราณ* นั้นมีผลอย่างไรต่อเขา ผมต้องยับยั้งการกระทำโง่ๆ บ้าๆ ของเขาไม่ใช่เพียงครั้งเดียว แต่นับสิบ เขาอยากจะทำสงคราม เขาอยากอุทิศตัวเป็นทัวประกัน ทำยที่สุด จบลงด้วยการจำยอมรับความไร้ประโยชน์ของการต่อต้านแข็งขัน ผู้คนมากมายที่ทนทุกข์ทรมาน ผอมโซด้วยความหิว ส่วนเขาผอมซูบ เพราะกลักรลื่นแต่ความเกลียดชัง ไม่ต้องบอกคุณเลยว่า เขาทุ่มเทศวิตรจิตใจเพื่อการต่อสู้เพียงไร เป็นเรื่องมหัศจรรย์ทีเดียวที่เขายังมีชีวิตอยู่ แต่การทำงานเสี่ยงภัยต่างๆ ไม่เคยดับไฟความกระตือรือร้นในตัวเขา มีแต่จะพอกพูนขึ้นทุกวัน

ผมไปหาเขาเป็นประจำทุกวัน ที่เนยี่ ซึ่งพอจะช่วยเขาได้บ้าง ผมทำหน้าที่เป็นถึงขयरองรับเอาสิ่งต่างๆ ที่ท่วมท้นหัวใจอันทนทุกข์ของเขา ผมต้องรับบทเป็นใครๆ ให้เขาพูดด้วยบ่อยๆ แล้วหลังจากนั้น เขาก็จะรู้สึกดีขึ้น

วันนั้น ผมเป็นคนนำข่าวที่น่าเศร้าอีกข่าวหนึ่ง ตลอดทางผมลงเลาะว่าจะบอกเขาดีหรือไม่ และมันก็มีผลชลาตปนอยู่ด้วยมาก เพราะถึงอย่างไร ผมก็ต้องบอกเขาอยู่ดีไม่วันใดก็วันหนึ่ง ขณะที่ผมเปิดประตูเข้าไป ผม

* ช่วงที่ฝรั่งเศสถูกนาซีเยอรมันยึดครอง ระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง

ก็ตั้งสติได้

ถ้าผมจะรู้ล่วงหน้าเสียก่อน แต่ผมก็ไม่รู้ ตอนที่ผมไปถึง เขาไม่พูดอะไรสักคำ ผมมารู้เรื่องการสังหารหมู่ที่น่าสยดสยองที่ โอราตูร์ เอาทีหลัง เข้าัน เขายังถือแผ่นใบปลิวของทางการที่เอ่ยถึงเรื่องนี้อย่างธรรมดาๆ ซึ่งก่อให้เกิดปฏิกิริยาจากผู้คนที่อยู่พักหนึ่ง แล้วเรื่องก็ซาไป ไม่มีการประท้วงจากทางการอีก ผมคิดว่า—ผมแน่ใจว่าเขากำลังคอยระเบิดเรื่องนี้เฝ้ากับผม เขาคุชิต ซิตมากเหลือเกิน แต่ผมก็มัวแต่กังวลกับเรื่องที่จะต้องบอกเขาเสียจนไม่ทันสังเกตอะไร เขาคงมองเห็นผมกระสับกระส่ายนัก ก็เลยรอให้ผมพูดเสียก่อน

— ผมมีข่าว.. (ผมกระแอม).. ข่าวร้าย

ผมหยุดใช้เวลารวบรวมความกล้า ในที่สุดก็หลุดออกมาจนได้

— ข่าว แบร์นาร์ต เมอเยร์

เขาตอบรับเพียงแค่ “อ้อ” ดวงหน้าเขาสงบราบเรียบอย่างน่าอัศจรรย์ ผมไม่ได้คาดว่าเขาจะเจอกับความสงบเยือกเย็นแบบนี้ ผมคิดว่าจะมีปฏิกิริยาตอบโต้รุนแรง ไม่ใช่ข่าวแบร์นาร์ต เมอเยร์ จะเป็นแค่ “เพื่อน” สำหรับเขาและผม แต่ทุกๆ คนรักเขากันทั้งนั้นผู้คนจากใกล้หรือไกลที่เคยไป “คลับ” แล้วอดไม่ได้ที่จะชอบเขา ยกเว้นไอ้พวกชั้นกลางและคนขี้โกงา แบร์นาร์ต เป็นผู้ให้บริการ

แก่ทุกๆ คนอย่างเข้าถึง ไม่ว่ากับใครก็ตามที่อยู่ร่วมโลกเดียวกัน แล้ว (ผู้คนที่สามารถจะดำเนินเรื่อง) ได้มีการพยายามช่วยเขาบ้างหรือเปล่า ทั้งเรโนต์และผมรู้ดีว่า คำตอบคือเปล่า และก็รู้ดีด้วยว่าทำไม

— เขาตายแล้ว ผมบอกขณะที่สายตาจ้องเขม็งเย็นชาของ เรโนต์ ไม่ได้ช่วยให้ผมพูดต่อไปได้คล่อง

— ตายที่ ซีเลซี ในค่ายกักกัน ผมต่อไปอีกด้วยน้ำเสียงส่ำเสมอ หลังจากที่ยืนกันไปนานผมก็พูดเติมไปอีกสองสามคำ เพียงไม่กี่คำที่เราประจักษ์นับแต่นั้นว่าเป็นถ้อยคำที่ได้รวมความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน และความน่าสพึงกลัว เพียงคำสั้นๆ ที่บ่งบอกถึงความตาย “เพราะหมดแรง”

เรโนต์ไม่พูดอะไรเลย เขาจ้องผมเขม็งตลอดเวลา และผมรู้ว่าภาพของ แบร์นาร์ต เมอเยร์ ปรากฏอยู่ตรงหน้าเรา แบร์นาร์ตที่เรารู้จักดี หน้าของเขาผอมยาวและขาว ตามีประกาย บอกลักษณะเป็นคนช่างฝัน เกรียวยาวเฟื้อย ผู้คนที่รู้จักมักกับบอกว่าเป็นลักษณะของความอบอุ่นมีชีวิตชีวา ภาพนั้นวนเวียนสลับกันกับใบหน้าทุกข์ทรมานหมดหวัง ในตอนที่เขากำลังจะตาย “เพราะหมดแรง” ผมรู้ดีว่าแค่สองสามคำนี้ก็ให้ภาพพจน์แก่คนที่รู้ซึ่งถึงการทนทุกข์ทรมานในค่ายกักกัน ได้เป็นอย่างดีตอนนั้น มันคงก็ปลานเข้าเกาะกุมจิตใจของ

เรอโนต์

ช่วงเวลาแห่งความเงียบนก้องที่ผ่านไปนั้น ผมจะไม่มีวันลืม อากาศร้อนมาก บานเกล็ดถูกชักลงมาเสียกว่าก่อน เพื่อกันแดดที่แผดจ้า แผลงตัวหนึ่ง คงจะเป็นตัวต่อหรือตัวผึ้ง บินมาชนช่องกระจกข้างบน ชนแล้วชนเล่าอย่างตื้อตึง เรอโนต์ยังไม่ได้พูดแม้แต่คำเดียว เขานั่งฟังเก้าอี้และจ้องผม จะเห็นผมหรือเปล่าก็ไม่รู้ สายตาเขาค้างแข็ง ทุกส่วนในตัวเขาจะกลายเป็นหินไปหมด ริมฝีปากเขามั่นแน่น จมูกเรียวเซิด หน้าผากเห็นเป็นมันอยู่เลือนๆ แดงสีกออกเขียวส่องเป็นลำผ่านต้นไม้

ผมไม่รู้ว่าจะออกมาอยู่ข้างนอกได้อย่างไร เรื่องจริงก็คือ ผมหลบฉากออกมา ธรรมดาผมไม่ค่อยอีกอีกเวลาที่แฉ่งขาวจำเป็นกับใคร ผมรู้สึกเป็นผู้แพ้ ในการรบที่แปลกประหลาด มันเหมือนกับคนที่ได้เตรียมพร้อมจะโจมตีแรงเข้าสู่การโจมตีอย่างหนักหน่วงของศัตรู แต่การณกลายเป็นว่าศัตรูกลับเข้ามาสวมกอดเราและร้องไห้

แต่ขณะที่ผมออกเดินช้าๆ กลางแดด ความจริงเริ่มปรากฏอย่างสับสน มีอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่ นั่นคือผมคงต้องได้เข้าเติมรอยแผลเก่าที่ใดที่หนึ่งของเรอโนต์เข้าอีก ความกระตือรือร้นเริ่มเปลี่ยนเป็นความกังวล ผมรู้จักเรอโนต์ดีเกินพอที่จะเข้าใจพายุที่

โหมอยู่ในใจเขาภายใต้ความสงบเยียบอย่างร้ายกาจนั้น ผมเกิดกลัวขึ้นมา จริงๆผมไม่ได้คิดเลยไปถึงอะไรที่มันจะเป็นเรื่องเศร้าจริงๆ แต่เมื่อนึกถึงท่าทีบางอย่างที่ไม่ได้คาดเอาไว้ และโดยเฉพาะที่ไม่ได้เตรียมการไว้ก่อนแล้ว

ความทรงจำของผมหวนกลับไปสู่อดีตครั้งหนึ่งและครั้งอื่นๆ ตอนที่เขาลาออกไม่สอบปากเปล่าที่ซอร์บอนน์ อย่างกระตือรือร้นเพราะเรื่องมูริเอซ ในวันที่อากาศร้อนแบบนี้ผมเดินทางไปกับพ่อเพื่อไปรับตัวเรอโนต์ (เป็นทหารปืนใหญ่อยู่ที่เรนน์) ออกจากกองอาสาสมัคร และ (วันรุ่งขึ้น) เขาเริ่มเปลี่ยนจากท่าทีสง่างาม เกร็งขมึน มาเป็นคนที่ปล่อยเนื้อปล่อยตัวตามสบาย เพราะเขาได้ข้อพิสูจน์มาแล้วว่า บุรุษที่เป็นที่ยกย่องจากตระกูลชนชั้นกลางที่มั่งคั่งมีชื่อเสียง ที่จริงแล้ว ก็เป็นแต่เพียงไอ้คนหน้าไหว้หลังหลอกหนีปัญหาธรรมดาๆ

ผมย้อนกลับทางเดิม จริงๆ—ท่าทางครั้งสุดท้ายของเขา—เขานั่งไม่ไหวถึง หน้าซีดเผือก และเยียบอย่างกับคนใบ้ตรงมุมเก้าอี้ นั่นมันดูเหมือนจะเป็นอาการเริ่มแรกของการถูกกระทบกระเทือนอย่างหนักหน่วง ผมเดาไม่ได้แน่

ผมพบเขาในสวน เขาได้เก็บรวบรวมกิ่งไม้ใหญ่ เศษไม้ เศษกระต๊ากจากลิ้นชักชั้นส่วนของพื้นไม้และฝากระดาน สุมเป็นกอง

ฝันซึ่งไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นทรงไหน จากชั้นล่างสุดเรื่อยขึ้นมาที่ถมไปด้วยสมบัติส่วนที่เขเก็บรักษาอย่างทะนุถนอมมาตลอดชีวิต นับเป็นสิ่งช่วยเหลือเลี้ยงชีวิตเขาส่วนหนึ่ง เป็นต้นว่า หนังสือ ของเล็กๆ น้อยๆ ภาพวาดใจผมกระตุก เมื่อเห็นของที่ผมรู้จักดีมาก่อน เศษมูมบานเกล็ดที่คิดว่าเก็บตกมาจากโรงเรียนเก่า รูปวาดของจูลส์ โนเอล ภาพวาดอีกชิ้นหนึ่งที่เห็นแค่ส่วนหลังก็จำได้ว่า เป็นภาพ “นางซี” (ของ ปีกาสโซ) ซึ่งผมยังจำดวงหน้าเศร้าสร้อยอ่อนหวานนั้นได้ดี กล้องเล็กๆ เรียบๆ บรรจุผ้าโปร่งอบคร่ำครว . . . และเจ้าเข็มขัดรูปรางแปลกเส้นนั้น ซึ่งก็คงจะเคยคาอยู่บนร่างของนางในมาก่อน . . . มีงาช้างแกะสลักกลดกลาย . . . ของเหล่านี้นวางรายเรียงปนไปกับอีกหลายๆ ชิ้น ซึ่งผมจำได้ไม่ถนัดนักท่ามกลางกองหนังสือทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นเล่มที่หายาก หรือราคาถูก สุ่มกันเป็นกอง ผมจำหนังสือของ ซูโก ที่เขาได้มาจากพ่อ ชูตของ ปรูส คอนราต วูล์ฟ* หนังสือพวกนี้ผมเคยพลิกอ่านมาจนปรี และยังคงยืมเขามาบ่อยๆ ที่เห็นเด่นกว่าของอื่นๆ คือ หัตถ์เด็กยาวเรียว คู่อ่อนช้อยของพระพุทธรูป ทำด้วยเงินจากเนปาล ดูเหมือนจะยื่นออกมาห้ามอย่างสิ้นหวัง เมื่อผมไปถึง เรอโนต์ทั้ง

หนังสือบาลซาคร่วงหล่นจากมือ ผมส่งเสียงเรียกเขาดังๆ จากหน้าประตู

เขาหันมา ตาสีเทาเป็นประกาย แผลผาและเยือกเย็นราวน้ำแข็ง มันช่างเหมือนกับที่ผมเคยเห็น! เขาก็มหัวลงต่ำ ท่าทางเหมือนกระตึงเปลี่ยว

— อะไร เขากลาม ผมเห็นกรามเขาขบกันเป็นสัน รู้สึกเหมือนกลัมน้ำร้อนทุกส่วนเขม็งเกลียวพร้อมที่จะพุ่งชน ผมก้าวเข้าไปใกล้

— ฟังนะ เรอโนต์ ผมเริ่มต้นพร้อมกับยกมือข้างหนึ่ง เขาระโคตจริงๆ ขาแยกออกและขวางทางผมไว้ ผมอยากจะทำมือที่กำแน่นแต่เขาสลัดทิ้งอย่างไม่ใยดี ผมบอกว่า

— เรอโนต์ ฟังผมหน่อย นี่เกิดคลั่งอะไรขึ้นมาอีกล่ะ . . .

— คลั่งหรือ! เขาตะคอก เขายัดมือลงไปในกระเป๋ากางเกงและเริ่มต้นหัวเราะ เป็นเสียงแก่นหัวเราะแข็งกร้าว ซ้ำๆ ซากๆ น่ากลัว

— แกว่าฉันคลั่ง คลั่ง จริงซี! แกมันไม่ได้บ้านี้ ไอ้แกนะ ไม่เลย ไม่เลย ให้ตาย! เขาจ้องผมราวกับเกลียดเสียเต็มที

ผมรู้ว่าถ้าผมไม่เปิดปากพูดออกไปเร็วๆ เขาคงเข้ามาจับไหล่ผลักผมออกไปข้างนอก

— เรอโนต์ เรอโนต์ ผมร้อง แกไม่ได้

* นักเขียนมีชื่อชาวอังกฤษ และฝรั่งเศส

เลือดเย็นนักหрок เตียว! ฟังก่อนซี แกจะ
ทำอะไร เผาของพวกนี้เพื่ออะไร แกจะลง
โทษใคร อีกครั้งหนึ่งและเวลา

เขาตะโกนขัดผม

- ไม่ เขาสั้นหัว

- ฉันทะหรือ ลงโทษตัวเอง เขา
เหมือนจะกวาดคำพูดที่หลุดออกมาด้วยมือข้าง
ที่ยืนมาตรงหน้าผม

- ไม่ ไม่ เขาตะโกนก้อง ต่อยผมเข้า
ที่หน้า

- ไอ้โกหก เขาพูดซ้ำๆ ตะเบ็งสุกเสียง
ไอ้โกหก

ผมคิดว่าเขาคำผม

- ใคร ผมชักเลือดขึ้นหน้า

- ใครโกหก

เขาสนใจกับคำถามผมหรือเปล่า ดู
เหมือนจะไม่เลยด้วยซ้ำ และพร่าบ่นต่อไป
ด้วยน้ำเสียงโกรธจัด

- โกหกอย่างร้าย ตลบตะแลงบัคซบที่สุด
ในโลก โกหก! โกหก! โกหก! แกถาม
ว่าใคร! แกไม่รู้จริงๆ หรือ ใช่ ใช่ รู้
หรือกว่ามันเป็นยังไง แกมันก็ใช้นั้นแหละ
เป็นไอ้โกหกเหมือนกับที่ฉันเป็น แต่ฉันไม่
เป็นอีกต่อไปแล้ว จบสิ้นกัน ลาที แต่ยก่อน
ยังไม่จบ เพิ่งเข้าใจ เขาตะเบ็ง
เสียงด้วยอารมณ์แรงถึงขีดสุด และหันไปที่
กองข้าวของ ก้าวออกไปก้าวหนึ่ง

ผมคว้าแขนเสื้อเขา แต่กลายเป็นเขาที่
ลากผมถูลู่ถูงไปสองสามก้าว เราเข้าไปใกล้
กองหนังสือ เขาตะมั้นเข้าโครมหนึ่ง หัน
ขวับมาจับไหล่ผมแน่น บังคับให้ผมก้มตัว
บนกองสมบัติที่สุ่มกันอยู่

- เอ้า! ดูเอาซี เขาตะโกน

- กราบมันเสียด้วย ฟันออกมาซีไอ้คำ
สรรเสริญกตัญญูรู้คุณที่แกมีต่อของพวกนี้
เพราะมันทำให้แกรู้จักคิดถึงแต่ตัวเองได้ ขอบ
คุณมัน ที่ส่งให้แกเป็นมนุษย์ที่แสนจะพึงใจ
ในตัวเอง ภูมิใจในการเป็นคน ผยองในการ
เป็นสัตว์โลกที่สดแสนจะมีค่า ควรแก่การยก
ย่อง เออ! ใช่ซี มันทำให้แกอ่อนไหวชะมัด
แถมยังมีจินตนาการเหมือนนักกวีเอก พระ-
เจ้าเออะ! แล้วไอ้คนแบบแก แบบฉัน เรา
ก็อ่านมันอย่างพอกพอกใจ แล้วบอกกับตัวเอง
ว่า “พวกเราเป็นปัจเจกชนที่มีความรู้สึก และ
ฉลาดเฉลียว” และเราก็กเการพนบนอบซึ่งกัน
และกัน พอกพอกใจไปกับการทำเป็นถกเถียง
ปัญหาเหลวไหลไร้สาระ ทั้งหมดนี้มันอะไรกัน
ก็ไอ้แค่ความโง่เง่าเท่าตุ่น น้าอาเจียร มนุษย์
คืออะไรนะหรือ! คือ สัตว์โลกที่สกปรกโสมม
ที่สุด ถ่อยที่สุด เจ้าเล่ห์ที่สุด โหดเหี้ยมที่สุด
ไม่ว่าจะเป็นเสือหรือจระเข้ เอามาเทียบกับเรา
ล่ะก็ยิ่งกับเป็นเหวตาเลยทีเดียวนะ แถมพวกมัน
ยังไม่ได้ทำที่เป็นนักบุญ นักคิดผู้ฉลาด นัก
ปราชญ์ หรือ กวีชะด้วย แล้วแกปรารณา

เขาร้องให้เหมือนเด็กตัวเล็กๆ ที่ผิตหวัง
ขณะที่เฝ้าดูเขา ผมคิดว่า ผมก็ร้องไห้เงียบๆ
ตามไปด้วย ผมนั่งข้างๆ จับมือเขาไว้ เขาก็
ปล่อยมันไ้ไว้อย่างนั้น ดูทอดอาลัยเหมือนเด็กๆ
อารมณ์หมกหมุ่นนานมาก ผมรู้สึกว่ามัน
นานจริงๆ แต่เมื่อมันจวนจะจบ เขาก็ยัง
เหมือนกับเด็กอยู่นั่นเอง น้ำตาและเสียงสะอื้น
ค่อยๆ จางหาย เขาเคลิ้มหลับไป บางครั้งก็
ถอนสะอื้นเป็นพักๆ

ผมขึ้นไปชั้นบน หาบ๊าแบร์ทเพื่อขอให้
แกช่วย มีดสนิทแล้วตอนนี้ บ๊าแบร์ทไม่ถาม
อะไรสักคำ แกเพียงแต่หันไปมองเรโนลด์ที่
หลับอยู่อย่างน่าเวทนา แล้วก็ส่ายหัวเบาๆ เรา
ช่วยกันเก็บของเข้าที่อย่างเงียบๆ

แต่ นับจากนั้นมา ผมเองผมก็สูญเสีย

ความพึงใจในการอ่านหนังสือไปด้วย ผมคิด
เหมือนเรโนลด์หรือเปล่านั้นหรือ ไม่หรือก
ครับ ตรงกันข้าม งานศิลปะเท่านั้นที่ยังช่วย
ไม่ให้ผมสิ้นหวัง งานศิลป์ที่มีอยู่บอกเราว่า
เรโนลด์คิดผิดเราก็กเห็นกันอยู่แล้วว่า จริงๆ
แล้ว คนก็เป็นสัตว์สกปรกโชยอยู่ที่เดียว แต่
โชคดีเหลือเกินที่งานศิลปะ และความคิดเสีย
สละของคนบางคน ยังช่วยกู้ชื่อกลับมาได้อีก

แต่ก็เถอะ หลังจากวันนั้น ผมก็หมด
ความพอใจที่จะอ่าน แต่มันก็เป็นเพราะตัว
ผมเองหรือ ผมเองแหละที่รู้สึกไม่ดีขึ้นมา
เวลาที่มีภาพวาดหรือหนังสือวางกองอยู่ตรง
หน้า ผมมักจะมองไปอีกทาง เหมือน
เจ้าพวกคนโง่ใจไม่ถึงที่ยังไม่อาจจะชื่นชม
ยินดีกับคุณสมบัติที่ขมขายเขามาอย่างสงบสุข

ผู้เขียน

สมพงศ์ ชูมาก

ปริญญาเอกทางกฎหมายรัฐธรรมนูญและรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยปารีส ฝรั่งเศส กอง ๕ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ อาจารย์พิเศษหมวดวิชาสังคมศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ประพันธ์ ศรีสุตา

ปริญญาโททางศิลป สถาปัตย์ศิลปแคนบรูก สหรัฐอเมริกา ผู้อำนวยการสอนศิลป หอศิลป์พระศรีอาจารย์พิเศษหมวดวิชาทัศนศิลป์คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ดำรง วงศ์อุปราช

ปริญญาโททางศิลป มหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย สหรัฐอเมริกา หัวหน้าหมวดวิชาทัศนศิลป์คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปรีชา ช่างขวัญยืน

ปริญญาโททางอักษรศาสตร์ สาขาภาษาไทยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังทำวิทยานิพนธ์ปริญญาโททางปรัชญาที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์ประจำแผนกวิชาปรัชญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์พิเศษหมวดวิชาปรัชญา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

มนู วัลยะเพ็ชร

ปริญญาเอกทางภูมิศาสตร์ มหาวิทยาลัยแคนซัส สหรัฐอเมริกา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หัวหน้าภาควิชาภูมิศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

พัฒนพงศ์ ประคัลภ์พงศ์

ปริญญาโททางประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบาโรดา อินเดีย อาจารย์ประจำภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ไมตรี เค่นอุดม

ปริญญาเอกทางรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยปารีส ฝรั่งเศส สำนักงานเลขานุการรัฐมนตรี อาจารย์พิเศษภาควิชาภาษาฝรั่งเศส คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

วิภา กงกะนันท์

ปริญญาเอกทางวรรณคดี มหาวิทยาลัยลอนดอน อังกฤษ อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

กษมา อุทัยภัทรากูร

ปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์ สาขาภาษาอังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กำลังทำวิทยานิพนธ์ปริญญาโททางการสอนภาษาอังกฤษที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

กรรณิกา จรรย์แสง

ปริญญาโททางอักษรศาสตร์ สาขาวิชาภาษาฝรั่งเศส จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาฝรั่งเศส คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ส่วนประทีป

เพื่อบริการแก่มหาวิทยาลัยและเพื่อน

สวนประทีปยินดีที่จะช่วยคุณจัดหรือวางโครงการ

- การพบปะสังสรรค์
- งานเลี้ยงวันเกิด
- ดนตรี
- การออกค่าย
- การแสดง
- การประชุมของชุมชน

เชิญตรงไปที่สวนประทีป และพบเพื่อนของคุณที่นั่น
รถออกที่ประตูมหาวิทยาลัยศิลปากรด้านพระราชวังสนามจันทร์

๑๗.๓๐ น.

๑๘.๐๐ น.

๑๘.๓๐ น.

สวนประทีปยินดีที่จะส่งคุณกลับได้ทุกเมื่อที่คุณต้องการ หรือ จะติดต่อ
ทางโทรศัพท์ให้รถสวนประทีปมารับที่มหาวิทยาลัยก็ได้ โทร. ๒๔๑๖๕

สวนประทีปเปิดเวลา ๑๑.๐๐ น.

ปิดเวลา ๒๑.๓๐ น.

คุ้มครอง ของทุก ศุกร์-เสาร์-อาทิตย์ ฉายภาพยนตร์สารคดีให้ชมฟรีด้วย

บริษัท สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด

๕๕ ถนนมิตรจิต กรุงเทพฯ ๑

ศูนย์ผลิตและจำหน่ายตำราเรียนมาตรฐาน
ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษา โดยราคาร่อมเยา

บริษัท อีระพานิช จำกัด

๑๑๖-๑๒๖ สี่แยกบางลำพู ถนนพระสุเมรุ กรุงเทพฯ ๑

ศูนย์จำหน่ายอุปกรณ์วิทยาศาสตร์และเครื่องมือสำรวจทุกประเภท
โดยราคาร่อมเยา

ด้วยอภินันทนาการ
จาก

ห้างหุ้นส่วนจำกัด แชนฟ้า

เลขที่ ๖๒๒/๕-๖ ถนนกรุงเกษม อ. บ่อมปราบฯ ต. โสมนัส กรุงเทพฯ
โทร. ๘๑๑๐๐๑, ๘๒๖๒๒๕

รับเหมาก่อสร้าง และงานโยธา ฯลฯ

ด้วยอภินันทนาการ
จาก

**สยามชิปปิง
SIAM SHIPPING**

๓๐/๑๖ คลองเตยนิเวศน์ กรุงเทพฯ

กำธร ทัพคัลไลย
ผู้จัดการ

ด้วยอภินันทนาการ
จาก

**ฟอกซ์แมนชอป
FOX MANSHOP**

เลขที่ ๑๑ ถนนราชดำเนิน อ. เมือง นครปฐม

รับผิดชอบทั้งบุรุษ-สตรี ผ่มอด้
ร่างกายดีธรรม

ขอขอบคุณ

รองศาสตราจารย์ ดร. เสรีน ปุณณะหิตานนท์

วารสารอักษรศาสตร์

ของ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร นครปฐม
ออกทุกภาคการศึกษา

ส่งชื่อที่สำนักงานคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
นครปฐม โทร. ๒๔๒๕๘๖-๗